

บทนำ

ณ ห้อง 606 คอนโดฯ อัลเลน

"ยัยตัวแสบนั่นต้องมีความแค้นกับพวกเรามาแต่ชาติปางไหนแน่ๆ!

--^"

ไมดาสพูดขึ้นอย่างหัวเสียแล้วทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้พนักสูงสีดำที่เปรียบเสมือนบัลลังก์ส่วนตัวของเขา... 'บัลลังก์ซาตาน'

เขาเป็นพี่ใหญ่ของกลุ่มเลิฟบราเธอร์ส เป็นคนมีความรับผิดชอบสูงเผด็จการ ชอบให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามที่เขาต้องการ นุคลิกเย็นชา มาดโหดดูเข้าถึงยาก แต่กลับเป็นจุดดึงดูดให้สาวๆ ลุ่มหลงในความดิบเถื่อนนั้น เชื้อสายกรีกที่ไหลเวียนอยู่ในตัวเขาครั้งหนึ่งส่งผลให้ไมดาสมีใบหน้าหล่อเหลาคมเข้ม นัยน์ตาสีเขียวทอประกายเย็นชาอยู่เป็นนิจ หากสาวคนไหนคิดจะหลงรักเขาขอให้คิดดูใหม่ เพราะ 'ซาตาน' อย่างเขารักใครไม่เป็นและไม่คิดจะรัก!

"ที่แรกฉันคิดว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญที่รุ่นพี่เกิดไม่ชอบชู้หน้าฉันจนกลั่นแกล้งสารพัด ทั้งสั่งให้เดินท่าทุเรศ กลิ้งตัวกับพื้นจนแขนถลอก ปอกเปิก วิตพื้นเป็นร้อยครั้ง แต่พอมาได้ยินจากพวกนายว่าโดนรุ่นพี่แกล้ง

10

หนักเป็นพิเศษเหมือนกันฉันเลยอะใจไปเค้นถามรุ่นพี่คนหนึ่ง ยัยนั่นเป็นศิษย์เก่าของเลิฟไฮสกูลเลยยอมปริปากว่าเป็นคำสั่งของ 'เพียงรัก อัลเลน' ลูกสาวอธิการบดีมหา'ลัยอัลเลน"

เพียงแค่นี้ก็ถึงเหตุการณ์รับน้องภายในรั้วมหา'ลัยที่เพิ่งผ่านมาเมื่อสองวันก่อนก็ทำให้ไมดาสถึงกับเดือดจัด เขาไม่เข้าใจว่าลูกสาวอธิการบดีจึงเกลียดจังอะไรกลุ่มเลิฟบราเธอร์สนัก

"เพียงรัก อัลเลนเป็นเด็กเลิฟไฮสกูลสายศิลป์-ฝรั่งเศสที่เรียนจบรุ่นเดียวกับพวกเรา ที่ฉันรู้จักเพราะเพื่อนที่เล่นบาสด้วยกันชอบพูดถึงหล่อนทำนองว่าสวยแต่แสบ จีบติดยากสุดๆ"

เลตส์หนุ่มจอมเจ้าเล่ห์ประจำกลุ่มพูดขึ้น เขามีรอยยิ้มสดใสดูดวงตะวันสดใสที่ขโมยหัวใจสาว ๆ มาแล้วนับไม่ถ้วน ในกลุ่มเลิฟบราเธอร์ส เขาอาจดูเข้าถึงได้ง่ายกว่าคนอื่นเพราะอัธยาศัยดี แต่หารู้ไม่ว่าภายใต้รอยยิ้มนั้นมีความเจ้าเล่ห์ซ่อนอยู่ เขาเคยสาบานว่าจะไม่รักผู้หญิงคนไหน แต่สุดท้ายก็ต้องสูญเสียหัวใจให้กับจัสมิน แฟนสาวที่เขาทั้งรักทั้งหวงมากในยามนี้

"ใช้ลูกครึ่งผมบลอนด์หรือเปล่า"

หนุ่มหล่อเจ้าของดวงตาสีเงินคมกริบดูจู่โจมปากนักล่าถามขึ้น ไรเลย์เป็นลูกครึ่งไทย-กรีกเช่นเดียวกับไมดาส เดิมทีเขาเป็นคนเลือดร้อนแต่พยายามทำใจเย็นซึ่งไม่ค่อยประสบผลสำเร็จเท่าไร หัวใจของเขาถูกรอบครองโดยออตัมสาวซ่า

"อ้อ คนนั้นแหละ" เลตส์พยักหน้า

"ฉันนึกไม่ออกว่าพวกเราเคยไปทำอะไรให้ยัยนั้นโกรธแค้น" ไมดาสขมวดคิ้วพลงนึ้กทบทวนความจำ

"ฉันไม่เคยคุยกับยัยนั่นด้วยซ้ำ" ไรเลย์พูด

"ฉันก็เหมือนกัน แล้วนายล่ะนาร์ซิส" เลตส์หันไปถามชายหนุ่มที่กำลังอ่านหนังสือเคมีเล่มหนา

"ไม่เคยคุยและไม่รู้จัก"

นาร์ซิสตอบเสียงเรียบ เขาเป็นหนุ่มเงียบขรึม รักสันโดษ นอกจาก

“

ความหล่อที่ชวนให้หลงใหลแล้วเขายังมีไอคิวสูงลิบพอๆ กับปราวการน้ำแข็งในหัวใจ ยามอยู่ในรั้วเลิฟไฮสกูลเขามักจะยิ้มแยมให้ผู้คนเสมอ ทว่าแท้จริงแล้วมันเป็นรอยยิ้มจอมปลอมทั้งเพ เนื่องจากพ่อบุญธรรมบอกให้เขาหัดยิ้มเพื่อให้กลุ่มเลิฟบราเธอร์สไม่ดูเหมือนแค้นมาเพียทวงหนี้เวลานี้เขาเรียนจบจากเลิฟไฮสกูลแล้วจึงไม่ต้องเสแสร้งปั้นยิ้มอีกต่อไป เขาจะกลับมาเป็น 'เลื่อยิ้มยาก' อีกครั้ง

เดิมทีกลุ่มเลิฟบราเธอร์สจะแอดมิชชั่นเลือกเข้าเรียนมหา'ลัยรัฐบาลคนละแห่ง แต่ด้วยความที่ไม่อยากแยกกันเรียนคนละที่ก็เลยตัดสินใจเข้ามหา'ลัยอัลเลนซึ่งเป็นมหา'ลัยเอกชนชื่อดัง ไมดาสเรียนคณะบริหารธุรกิจ ไรเลย์เรียนคณะเศรษฐศาสตร์ เลตส์เรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ ภาควิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ นาร์ซิสเรียนคณะวิทยาศาสตร์ ภาควิชาเคมี เนื่องจากมหา'ลัยอยู่ค่อนข้างไกลจากคฤหาสน์เลิฟบราเธอร์ส ใช้เวลาเดินทางเป็นชั่วโมง พวกเขาจึงเช่าคอนโดฯ ติดกับมหา'ลัย

ทั้งสี่หนุ่มเป็นบุตรบุญธรรมของคุณมนตรี ผอ. เลิฟไฮสกูล โดยไมดาสกับไรเลย์ถูกรับอุปถัมภ์จากสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าที่กรีซ ส่วนนาร์ซิสกับเลตส์ถูกรับอุปถัมภ์จากสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าที่ไทย พวกเขามีอายุไล่เลี่ยกัน ความสัมพันธ์จึงเป็นเหมือนเพื่อนมากกว่าพี่น้อง แต่เพราะไมดาสมีบุคลิกเป็นผู้นำ ทุกคนจึงยกให้เขาเป็นพี่ใหญ่

"ฉันต้องรู้ให้ได้ว่ายัยนั้นมีความแค้นอะไรกับพวกเรา" นัยน์ตาสีเขียวของไมดาสลุกโชนด้วยความตั้งมั่นอันแรงกล้า

"นายจะทำยังไง จะเข้าไปถามยัยนั้นตรงๆ เหรอว่าแค้นอะไรเลิฟบราเธอร์ส" ไรเลย์เอ่ยถาม

"ฉันไม่ได้ใจไรเลย --; ต่อให้เคঁถามตรงๆ ยัยนั้นก็คงปฏิเสธว่าไม่ได้บงการให้รุ่นพี่กลั่นแกล้งพวกเรา"

"แล้วพี่ใหญ่จะทำยังไง" เลตส์ชักพลงขมวดคิ้ว

"งานนี้ต้องหาตัวช่วย"

"ตัวช่วย?" ไรเลย์กับเลตส์ทวนถามขึ้นพร้อมกัน แม้กระทั่งนาร์ซิสก็ยังไม่ยอมหน้าจากหนังสือมองไปที่ไมดาส

12

"ใช่ ตัวช่วย ฉันจะส่งนาร์ซิสไปเจรจาให้ตัวช่วยยอมมาช่วยเรา"

"ทำไมต้องเป็นฉัน --?"

"ในฐานะพี่ใหญ่ ฉันขอสั่งให้นายทำ"

"ฉันไม่ทำ"

"งั้นฉันจะแฉความลับของนาย"

ไม่คาดระบายนัยม้เจ้าเล่ห์อย่างคนที่ถือไฟเหนือกว่า นาร์ซิสจับสันหนังสือแนบพยายามข่มกลั่นความไม่พอใจ ก่อนหน้านี้อาจารย์เคยขอร้องแล้วว่าห้ามพูดถึงเรื่องนี้ต่อหน้าพี่น้องคนอื่นเด็ดขาด แต่ไม่นึกเลยว่าไม่คาดจะงัดมาเป็นประเด็นชูแบล็กเมล์เขา ร้ายนักนะพี่ใหญ่!

"นาร์ซิสมีความลับอะไร ทำไมฉันไม่รู้ =()"

เลตส์ทำท่าซื่อๆ ปกติเลิฟบราเธอร์สไม่ค่อยมีความลับต่อกัน เว้นแต่ว่ามีเหตุผลจำเป็นบางอย่างที่บอกพี่น้องไม่ได้ การที่ไมคาดล่วงรู้ความลับของนาร์ซิสแล้วเก็บเงียบไว้ทำให้เลตส์ทรมานใจด้วยความอยากรู้สุดๆ

"ฉันจะบอกนายเดี๋ยวนี้ถ้า นาร์ซิสยืนยันว่าจะไม่ไปเจรจาตามคำสั่งของฉัน" ไมคาดปรายตามองนาร์ซิสที่กำลังข่มกลั่นอารมณ์อย่างถึงที่สุด

"ก็ได้ ฉันจะไปเจรจาให้นาย แต่ไม่รับรองผลว่าจะสำเร็จหรือเปล่า" นาร์ซิสพูดเสียงแข็ง

"นายต้องทำให้สำเร็จเท่านั้น ไม่งั้นฉันจะแฉ!"

นาร์ซิสปิดหนังสือปกแข็งและทำท่าเหมือนอยากจะถูกไปทุบหนังสือใส่หัวไมคาด แต่เพราะไม่ยอมให้ความลับถูกแฉเขาจึงยอมอ่อนข้อให้พี่ใหญ่จอมเผด็จการ

"ฉันจะพยายามเจรจาให้สำเร็จ ว่าแต่ตัวช่วยคือใคร"

"เฮ้ยยย พักเรื่องตัวช่วยอะไรนี้ไว้ก่อนได้มัย ฉันอยากรู้ความลับของนาร์ซิสใจจะขาดรอนๆ อยู่แล้ว >O<" เลตส์โวยวาย

"เสียใจวะเลตส์ ความลับยังคงเป็นความลับตราบดีที่นาร์ซิสไม่ซัดใจฉัน"

ซาตานกระตุกยิ้มมุมปากเมื่อทุกสิ่งเป็นไปตามที่เขาต้องการ แม้เพียงรักจะเป็นผู้มีอิทธิพลของมหาลัยอัลเลน แต่อย่าหวังว่าเลิฟบราเธอร์สจะ

ยอมหงอตกเป็นเบี้ยล่างให้เธอกลั่นแกล้งตามใจชอบ ในไม่ช้าเธอจะต้องเสียใจที่คิดตั้งตัวเป็นศัตรูกับไมดาส!

1

ต่อรอง

ณ อพาร์ทเมนต์จันทร์กระจ่างฟ้า

"โอ๊ย! ทำไมมันหนักอย่างนี้ TOT"

ฉันโอดครวญขณะโอบลังใส่ของใบใหญ่เดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสี่ ซึ่งเป็นชั้นบนสุดของอพาร์ทเมนต์ซอมซ่อที่ไม่มีลิฟต์ ขอย้ำว่าไม่มีลิฟต์! แต่ก็สมราคาห้องเช่าที่คิดเดือนละสองพันห้า มันถูกสุดแล้วเมื่อเทียบกับอพาร์ทเมนต์อื่นๆ ในละแวกนี้

ถึงแม้ฉันจะสอบไม่ติดมหา'ลัยรัฐบาล แต่ก็ยังโชคดีที่สอบได้ทุนเรียนฟรีจนจบ ป.ตรี จากมหา'ลัยอัลเลน ถ้าหากไม่ได้ทุนฉันก็คงไม่มีปัญญาได้เรียนที่นี่เพราะเป็นมหา'ลัยไฮโซค่าเทอมแพงมาก ครอบครัวยากจนฐานะปานกลางรับผิดชอบค่าใช้จ่ายไม่ไหวแน่นอน การที่ฉันได้ทุนเรียนฟรีก็เท่ากับทุนค่าใช้จ่ายไปเยอะ แม่ให้ฉันเช่าอพาร์ทเมนต์ใกล้มหา'ลัยอยู่เพื่อไม่ต้องนั่งรถเป็นชั่วโมงในการเดินทางไปกลับ ท่านจะได้ไม่เป็นห่วงเวลากลับค่ำมีดด้วย

"ใครใช้ให้เธอขนของไร้สาระมาเยอะแยะละวันวาน ทั้งเครื่องม้วนผมไฟฟ้าเอเย่ เครื่องประทินโฉมเอเย่ นิตยสารแฟชั่นเอเย่" พี่ทอฝันบ่นสองมือถือกระเป๋าเสื้อผ้าของฉันโดยไม่แสดงท่าทีเหนียวหนอยเลยสักนิด ตรงกันข้ามกับฉันที่เหงื่อแตกซกและแขนก็ล้าสุดๆ อันที่จริงเปิดเทอมมาได้หลายวันแล้วแต่คนเช่าเก่าเพิ่งหมดสัญญาเมื่อวานฉันจึงได้ย้ายของเข้ามาอยู่วันนี้

"พี่ไม่เข้าใจโลกของสาวน้อยวัยใสหรอก" ฉันเถียง นิสัยฉันเป็นคนรักสวยรักงามเป็นที่สุด แม้ทรัพย์จะน้อย แต่ฉันก็พยายามเก็บหอมรอมริบไปซื้อของเสริมความงามและนิตยสารแฟชั่นเพราะฉันไม่ยอมตกเทรนด์

เด็ดขาด

"ซิ! พี่ก็วัยเดียวกับเธอนั้นแหละ อายุเราห่างกันแค่สองปี"

"แต่เธอไม่ใช่สาวน้อยวัยใสนี่ เธอเป็นสาวถึก!" พี่ปลายฟ้าแตกดันพี่ทอฝัน เธอเป็นญาติผู้พี่ของฉัน อายุเท่ากับพี่ทอฝันแต่เรียนช้ากว่าหนึ่งปี เพราะเป็นเด็กซิว พี่ปลายฟ้ารักสวยรักงามเหมือนฉันเลยเข้าใจหัวอกฉันดี วันนี้พี่เขาก็มาช่วยฉันขนของเข้าอพาร์ทเมนต์ด้วย

เมื่อขนของรอบสุดท้ายเสร็จ สามสาวก็นั่งหอบแฮกๆ กลางห้องขนาดเท่าหมู อยู่ๆ พี่ปลายฟ้าก็หยิบกรอบรูปออกมาจากลังใบหนึ่ง มันเป็นรูปที่ฉันถ่ายกับเจ้าบอบบี้หมาที่เลี้ยงไว้

"อ้าว ทำไมในรูปวันวานถ่ายกับหมาล่ะ ตอนที่ฉันจะเอาเจ้าบราวน์ไปฝากเลี้ยงที่บ้านเธอ เธอเคยบอกว่าครอบครัวเกลียดหมานี่นา" พี่ปลายฟ้าหันมาถามพี่ทอฝัน

"ฉันไม่เคยเกลียดหมานะคะ แล้วที่บ้านก็ไม่มีใครเกลียดหมาด้วย" ฉันแย้งพลางหันขวับไปมองพี่ทอฝันที่ทำหน้าเจื่อนๆ ความจริงแล้วฉันรักสัตว์จะตายไป

"คือฉันโกหกเธอนะ ก็ตอนนั้นอยู่ในช่วงลี้ภัย ซีนกลับมาบ้านทั้งๆ ที่หน้าบวมฉึ่งพร้อมกับหอบหมามาฝากเลี้ยง แม่ได้เอาตะหลิวปาหัวฉันนะสิ เธอไม่โกรธฉันนะ"

ช่วงเรียนปีสองพี่ทอฝันชอบมีเรื่องขี้เป็นประจำทำให้แม่ไม่ปลื้มสุดๆ พี่จึงหลบหน้าแม่ด้วยการไปค้างกับพี่ปลายฟ้า แม่ก็เลยตัดสินใจให้พี่ทอฝันไปอยู่คอนโดฯ ห้องชุดกับพี่พริ้นซ์ตันเพื่อให้ทั้งสองคนตกหลุมรักกัน เมื่อพี่ทอฝันมีความรักจะได้กลายเป็นสาวเรียบร้อย แผนของแม่สำเร็จครึ่งหนึ่ง พี่ทอฝันคบกับพี่พริ้นซ์ตัน ทว่าพี่ก็ยังขี้เลือดสดเหมือนเดิม --;

"ไม่โกรธหรอก" พี่ปลายฟ้ายิ้ม "ว่าแต่มีเพื่อนจากโรงเรียนเก่ามาเรียนที่นี่ด้วยมั๊ยวันวาน"

"ไม่มีค่ะ"

ลึกๆ แล้วฉันแอบเหงาที่ต้องแยกจากลิตเติ้ลเพื่อนซี้ หน้านั้นสอบัติดมหา'ลัยรัฐบาลใกล้บ้านพร้อมกับเฮเซลแฟนหนุ่ม

"ก็หาเพื่อนใหม่ทำไมไม่เห็นยาก"

พี่ทอฝันช่างไม่รู้อะไรซะเลย การหาเพื่อนใหม่ในสังคมไฮโซโดยที่ตัวเองเป็นแค่ยักษ์กระจอกมันยากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทร เพราะบรรดาคุณหนูลูกคนรวยทั้งหลายแถมก็เข้ามาเรียนกันเป็นกลุ่ม ซึ่งแน่นอนว่าไม่ต้องการยักษ์กระจอกอย่างฉันเข้าเป็นสมาชิกเพิ่ม แต่ไม่รู้เพราะพลูกหรืออะไรที่ฉันได้เพื่อนใหม่แบบไม่คาดฝัน แถมเธอยังเป็นถึงลูกสาวคนเดียวของท่านอธิการบดีอีกด้วย

"ฉันมีเพื่อนใหม่แล้วล่ะคะ"

"หรือ ชื่ออะไร" พี่ทอฝันถาม

"ชื่อเพียงรักค่ะ เป็นลูกสาวของท่านอธิการบดี"

เพียงรักเป็นฝ่ายเข้ามาทักฉันก่อนเพราะคั่นหน้าว่าฉันจบจากเลิฟไฮสกูลเหมือนกัน ตอนเรียน ม.ปลาย เราเดินสวนกันแต่ไม่เคยได้ทำความรู้จักเพราะเรียนคนละห้อง ภายนอกเพียงรักดูเป็นคนแรงๆ ออกแนวสวยเวริดเซ็ดหยิ่ง แต่พอได้รู้จักกันก็พบว่านิสัยดี จริงใจ เป็นคนพูดจาตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม เกลียดกับบอกว่าเกลียด ชอบกับบอกว่าชอบ มีความแสบซ้าส์คล้ายๆ กับพี่ทอฝัน ต่างกันตรงที่เพียงรักเป็นสาวมั่น แต่พี่ทอฝันเป็นสาวถึก

"ฟังจากชื่อดูเหมือนเป็นสาวเรียบร้อยเลยนะ" พี่ปลายฟ้าเดา

"เพื่อนฉันเป็นสาวมั่นที่แสบไม่เบาเลยคะ"

"หึๆ ดีแล้ว เธอจะได้มีเพื่อนคอยปกป้องเวลามีหนุ่มนิสัยไม่ดีมาจับเด็กน้อยแสนใสชื่ออย่างเธอต้องระวังอย่าให้ถูกหลอกรู้มัย ผู้ชายสมัยนี้ยิ่งเหลี่ยมจัดอยู่ด้วย พี่จะสอนวิชาเทควันโดให้เธอไว้ป้องกันตัว แต่เธอก็ไม่ยอมเรียน --;"

"ฉันไม่อยากเนื้อตัวพกซ้าเหมือนพี่นี่"

เวลามีผู้ชายนิสัยไม่ดีมาจับก็แค่เดินหนีไม่ต่อปากต่อคำด้วยก็จบไม่เห็นจำเป็นต้องใช้วิชาป้องกันตัวอะไรเลย อีกอย่างฉันก็ไม่ถนัดพวกกีฬาที่ต้องใช้กำลังอย่างแรง

"แล้วถ้าเธอโดนลวนลามขึ้นมาจะทำยังไง ยืนเฉยๆ ให้เขาจับจุม"

ลูบคลำหรือไง --?"

"พี่ก็พูดเวอร์ไป ไม่มีใครมาจับจูบลูบคลำฉันหรอกน่า --";

"สองพี่น้องอย่าเถียงกันเลย วันวานโตแล้วต่อให้โดนรังแกก็เอาตัวรอด
ได้อยู่แล้วเนอะ"

"ใช่ค่ะพี่ปลายฟ้า ^^"

"เหอะ ให้มันจริงเถอะ แล้วถ้ามีปัญหาอะไรก็อย่าเก็บไว้คนเดียวล่ะ
โทรปรึกษาพี่ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง อยากให้พี่มาอัดใครให้νωมก็บอก
ไม่ต้องเกรงใจ โอเค?"

ไม่ล่ะค่ะ เกรงใจ =_="

17

วันต่อมา

กว่าจะเลิกเรียนก็ปาเข้าไปทุ่มครึ่ง วันนี้ฉันไม่ได้เจอเพียงรักเพราะ
เธอเรียนช่วงเช้าส่วนฉันเรียนช่วงบ่าย เราเรียนคณะมนุษยฯ แต่คนละเอก
ฉันเอกภาษาญี่ปุ่น เพียงรักเอกภาษารัสเซีย

ฉันแยกจากเพื่อนร่วมเอก (ที่ไม่ค่อยสนิทกันนัก) ตรงหน้าตึก
คณะเตรียมจะเดินออกไปทางประตูหลังเพื่อจะกลับอพาร์ทเมนต์ซึ่งอยู่ใน
ซอยด้านหลังมหา'ลัยอัลเลน เสไฟฟ้าให้ความสว่างตลอดทางเดินไม่ได้ช่วย
ให้อุ่นใจได้เลยสักนิด ตึกร้างที่รอทบทั้งเพื่อสร้างใหม่มันดูวังเวงชวนให้
ใจหวิวชอกกล ถ้ามีเพื่อนเดินกลับอพาร์ทเมนต์ด้วยกันก็คงดีสิ น่าเศร้าที่
ไม่มีใครเช่าอพาร์ทเมนต์ซอมซออยู่เหมือนอย่างฉัน

อาการใจเสาะกลัวผีทำให้ฉันเร่งฝีเท้าไวขึ้น ทันใดนั้นฉันก็ได้ยินเสียง
ฝีเท้าดังขึ้นข้างหลังราวกับมีใครตามฉันมาอย่างกระชั้นชิด นาที่นี้ไม่ว่า
คนหรือผี วันวานก็ขอเผ่นค่า! ขณะกำลังจะใส่สปีดโกยอ้าวก็มีมือมา
จับหมับเข้าให้ที่ต้นแขน

อ้ากกก น่าสะพรึงยิ่งนัก!!!

"กรี๊ดดด ไม่ว่าจะคนหรือผีก็ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้!"

"เป็นผี"

เสียงทุ้มของผู้ชายตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบไร้อารมณ์ เขาคงเป็นผี

อย่างที่บอกจริงๆ นะแหละ ว่าแต่มาหลอกหลอนฉันทำไม วันวานสุดสว
คนนี่ไปทำอะไรให้ ฮี้ออ TOT

"พຽ່ນัฉัันจะดักบาตรทำบุญไปให้ ทางใครทางมันเถอะนะคุณผี
สุดหล่อ"

"รู้ได้ไงว่าฉันหล่อ ในเมื่อเธอไม่เห็นมามอง"

เยินยอไว้ก่อนงั้ละยะ

"มะ...ไม่ต้องมองก็รู้ว่าหล่อ เดาเอาจากเสียงนะ"

ใครจะกล้าหันไปมองเล่า นั้ก็กลัวจนเสียงสัันใจสัันไปหมดแล้ว

"หันมามองฉันสิ"

แน่ะ มีชวนกันด้วย

"ฉันสัญญาว่าจะทำบุญไปให้ ปล่อยฉันไปเถอะนะคะ พลีสสส"

ฉันขออ้ออนวอน แต่มี้อออบคุันก็ไม่มีทีท่าว่าจะปล่อย เอ๊ะ
มี้ออู้นก็ต้องเป็นคนสิ! ฉันรวบรวมความกล้าหันหน้าไปมองชายร่างสูงแล้ว
เป็นต้องช้อกยิ่งกว่าเห็นผี เพราะเขาคือ...นารัชีสแห่งกลุ่มเลิฟบราเธอร์ส!

"นารัชีส! ๐_๐"

"ยังคิดว่าฉันเป็นมี้ออยู่หรือเปล่า --?" เขาถามหน้างั้

"จู้ๆ มาแกลังัันทำไมเนี่ย คนเขาตกอกตกใจหมด"

เมื่อก่อนฉันเกรงกลัวพวกเลิฟบราเธอร์สเพราะถือว่าเป็นผู้มีอิทธิพล
ของเลิฟไฮสกูล แต่ตอนนี้ไม่กลัวแล้วเลยโวยใส่ได้เต็มที่

"ฉันไม่ได้แกลังั แต่ทดสอบว่าเธอจะบ้าเชื่อว่าฉันเป็นผีจริงๆ หรือ
เปล่า แต่เธอก็เชื่อ หึ"

เขาหัวเราะในลำคอ นั้เขาท่าทางอ้อมว่าฉันบ้าไ้มั้ยะ =)=

"ฉันมีเรื่องจะพูดกับเธอ"

"เรื่องอะไร"

"พวกคุณสองคนยื่นทำอะไรกันอยู่ตรงนั้น" ภารโรงแก่ๆ เดินขา
กะเผลกมาทางเรา

"ผมกำลังจะไปส่งเธอกลับบ้านครับ"

นารัชีสบอกภารโรงแล้วจับมี้อจูงฉันเดินตามเขาไป เมื่อพ้นจากรั้ว

มหา'ลัยฉันก็สะบัดมือจากเขาและพยายามไม่จดจ่อกับอาการใจเต้นรัวยามที่ถูกรุมล้อมมือ ฉันเคยโดนผู้ชายที่มาจีบฉวยโอกาสจับมือหลายต่อหลายครั้งแต่ก็ไม่เคยเกิดอาการแบบนี้มาก่อน อาจเพราะนาร์ซิสเป็นผู้ชายหล่อที่สุดที่เคยจับมือฉันล่ะมัง -///-

"เธอลัวฝีมือแล้วออกมาทางประตูหลังทำไม"

"อพาร์ทเมนต์ฉันอยู่ในซอยด้านหลังมหา'ลัย นายมีธุระอะไรก็พูดมาเลยดีกว่า"

"ฉันจะพูดเมื่อไปส่งเธอถึงอพาร์ทเมนต์แล้ว"

สภาพบุรุษจิ้งฉะ ฉันล่ะสงสัยจริงๆ ว่าเขามีเรื่องอะไรจะคุยกับฉันกันแน่ สมัยเรียนเลิฟไฮสกูลเขาสนิทสนมกับฉันนับครั้งได้เลยด้วยซ้ำ ซึ่งส่วนใหญ่เกี่ยวพันกับกิจกรรมของโรงเรียน ไม่ใช่เรื่องส่วนตัว

พอมาถึงอพาร์ทเมนต์สุดท้ายก็เดินเจอพวกวัยรุ่นท่าทางอันธพาลยืนจับกลุ่มสูบบุหรี่อยู่ พวกนี้พักอยู่ที่นี้และพูดจาแซวฉันตั้งแต่เมื่อเย็นวานแล้ว แต่ฉันใช้ชีวิตหนึ่งเงียบไม่ได้ตอบด้วย

"ว่า น้องสาวคนสวยมีแฟนแล้วหรือ พี่ก็จะจีบซะหน่อย เช็งเลย" ผู้ชายผมแดงพูดขึ้นหลังจากพ่นควันบุหรี่น่ารังเกียจ แก่ไม่ต้อมาจีบฉันเลย ไอ้อันธพาล --^

"เราไปกันเถอะที่รัก"

ฉันคงแชนนาร์ซิสเข้าไปในอพาร์ทเมนต์ตั้งใจให้พวกอันธพาลคิดว่าเขาเป็นแฟนฉันเพื่อตัดปัญหาไม่ให้มาต่อแยะฉันอีกในภายหลัง นาร์ซิสเองก็ไม่ได้โต้แย้งและยอมขืนมาส่งฉันถึงหน้าห้อง

"รอดตรงนั้นนะ เดี่ยวฉันเอากะเป๋ไปเก็บแล้วจะมาคุยด้วย" ฉันไขกุญแจเข้าห้องเอากะเป๋ไปวางเก็บเสร็จสรรพ พอหันมาอีกทีก็เห็นนาร์ซิสยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ในห้องแล้ว O_O

"นายเข้ามาทำไม ฉันบอกให้รอดอยู่น้าห้องไง"

"ฉันเป็นที่รักของเธอจะเข้ามาในห้องไม่ได้หรือไง"

เขาพูดหน้าตายทำเอาฉันอึ้งไปเลย บุคลิกดูนิ่งๆ แต่ขอกย้อนแค้นไม่เบาเลยนะ นาร์ซิสเป็นลูกชายบุญธรรมของท่าน ผอ. เลิฟไฮสกูล

เขายังมีพี่น้องอีกสามคนซึ่งใครๆ ต่างพากันเรียกพวกเขาว่ากลุ่ม 'Love Brothers' สี่หนุ่มมีอุดมการณ์ตั้งมั่นว่าจะไม่รักผู้หญิงคนไหน แต่ไม่นานมานี้ใครเลยกับเล็ดสีกิ๊พายแพ่ต่อหัวใจตัวเองมีความรักไปจนได้ เหลือนาร์ชิสกับไมดาสที่ยังไม่มีแฟน

นาร์ชิสเป็นหนุ่มอัจฉริยะที่มีไอคิวสูงลิบทำข้อสอบได้คะแนนเต็มตลอดจนเป็นที่กล่าวขาน ฉันท่อนข้างแปลกใจที่เขาไม่ได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของประเทศ นอกจากสติปัญญาที่กินขาดแล้วรูปร่างหน้าตาก็ยังไม่เป็นรองใครอีกด้วย นาร์ชิสมีส่วนสูงราวร้อยแปดสิบเซ็นต์เศษๆ ใบหน้าหล่อเหลาชวนให้ใจเต้นแรงเมื่ออยู่ใกล้ คิ้วเข้มพาดเหนือดวงตาสีดำดุจผืนฟ้าในยามค่ำคืน จมูกโด่งเป็นเส้นตรงรับกับริมฝีปากที่มักจะคลี่ยิ้มอบอุ้มให้สาว ๆ พากันหลงใหลใจระทวย รอยยิ้มที่ฉันทมองว่ามันเหมือนการเสแสร้งไม่ได้ออกมาจากใจจริง

ทุกครั้งที่ฉันทสังเกตเห็นเขาในมหา'ลัยก็พบว่านาร์ชิสไม่ค่อยยิ้มแม้กระทั่งกับพี่น้อง เขาดูเป็นคนเงียบขรึมรักสันโดษต่างกับภาพลักษณ์อริยาศัยดีเมื่อตอนอยู่เลิฟไฮสกูล ตกลงว่าตัวจริงของเขาเป็นแบบไหนกันแน่

"เธอจ้องฉันททำไม" คำถามของเขาดึงฉันทออกจากภวังค์สงสัย

"ปละ...เปล่า ไม่มีอะไร ฉันทขอโทษที่เอนายมาอ้างเป็นแฟน คือว่าฉันทกลัวพวกอันธพาลมาตามตีฉันทนะ"

"เธอฟักอยู่คนเดียวเหรอ"

"อืม บ้านฉันทอยู่ไกลก็เลยเช่าอพาร์ทเมนต์อยู่คนเดียว"

"เธอเรียนมหา'ลัยเอกขนค่าเทอมแพง แต่กลับมาเช่าอพาร์ทเมนต์ชอมช่ออยู่ ทำไมไม่ไปเช่าคอนโดฯ อัลเลน"

"ฉันทไม่มีเงินเช่าคอนโดฯ แพงๆ นีนา ถ้าไม่สอบได้ทุนเรียนฟรี ฉันทก็คงไม่มีวลาสนาได้เรียนมหา'ลัยไฮโซอย่างนี้หรอก นายอย่าสนใจเรื่องของฉันทเลย รีบๆ พุดธุระของนายมาดีกว่า"

"เธอเป็นเพื่อนกับเพียงรักลูกสาวอธิการบดีใช่ไหม"

"นายรู้ได้ไง" ฉันทเอะใจกับคำถามของเขา

"ฉันเห็นเธอนั่งกินมือเที่ยงกับเพ็ญรักในโรงอาหาร"

"ใช่ ฉันเป็นเพื่อนกับเพ็ญรัก เรื่องนี้เกี่ยวกับที่นายจะพูดเธอ"

"เธอรู้เรื่องที่เพ็ญรักส่งรุ่นพี่ให้แก๊งกลุ่มเลิฟบราเธอร์สในวันรับน้องหรือเปล่า"

"ไม่เห็นรู้เรื่องเลย แล้วเพ็ญรักจะส่งแก๊งพวกนายไปเพื่ออะไร"

"นี่ละที่พวกฉันอยากรู้ ฉันก็เลยมาถามเธอเพราะเห็นว่าเธอสนิทกับเพ็ญรัก"

"ฉันเพิ่งมาสนิทกับเพ็ญรักตอนข้ามหา'ลัย เธอไม่เคยพูดถึงพวกนายให้ฉันได้ยินเลยด้วยซ้ำ ต้องเป็นการเข้าใจผิดอะไรแน่"

"ไม่คาดคิดครุ่นพี่จนสารภาพออกมาว่าเพ็ญรักเป็นคนสั่งการให้แก๊งพวกเรานักๆ ฉะนั้นมันไม่ใช่เรื่องเข้าใจผิดแน่นอน"

ถ้าไม่ใช่การเข้าใจผิดเพ็ญรักก็คงมีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้เกลียดเลิฟบราเธอร์สจนอยากกลั่นแกล้ง หรือว่าสมัยเรียนเลิฟไฮสกูลเพ็ญรักเคยโดนตีพี่น้องจอมเผด็จการใช้อำนาจข่มขู่ในทางมิชอบ --? "

"พวกนายเคยทำอะไรให้เพ็ญรักไม่พอใจหรือเปล่า"

"เท่าที่จำได้...ไม่เคย" นารีซีสตอบด้วยสายตาดำจริงจัง

"มันอาจมีบางเรื่องที่น่าจำไม่ได้ แต่เพ็ญรักจำฝังใจไม่มีสิ"

"ฉันอยากให้เธอสืบว่าเพ็ญรักมีความแค้นอะไรกับเลิฟบราเธอร์ส"

"ฉันไม่ใช่นักสืบ --" ประโยคเดียวสั้นๆ แต่ได้ใจความ

"มันไม่ยากอะไรก็แค่เสียบเคียงถาม"

"ทำไมฉันต้องช่วยนายด้วย เราไม่ได้มีบุญคุณต่อกันซะหน่อย"

"ที่เธอเอาฉันไปอ้างว่าเป็นแฟนเมื่อก็ฉันนับว่าเป็นบุญคุณ"

=O= เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ยังเก็บมาทวงบุญคุณกันซะได้ เชื่อเขาเลย!

"ก็ได้" ฉันจะลองถามเพ็ญรักดูละกัน แต่ไม่รับประกันว่าจะได้คำตอบนะ"

"ต้องได้สิ"

มีบ้างคับกันด้วย ความเผด็จการซึ่มลึกอยู่ในสายเลือดของเลิฟบราเธอร์สทุกคนทั้งที่พวกเขาไม่ใช่พี่น้องแท้ๆ กันเลยด้วยซ้ำ น่าพิศวง

เป็นบ้า ==

"ถ้าฉันตะล่อมถามเพียงรักจนได้คำตอบ นายให้รางวัลฉันหนึ่งอย่าง
ได้ปะ"

"รางวัลอะไร"

นาร์ซิสคงหาว่าฉันเป็นผู้หญิงช่างเรียกร้องอยู่ในใจแหมง แต่ช่วย
ไม่ได้ เมื่อโอกาสมาถึงเราก็ควรต่อรื่องหาผลประโยชน์สักเล็กน้อย ☺

"บัตรลดห้าสิบบเปอร์เซ็นต์ของร้านเลิฟซาลอน"

"ขอแบบนี้เพราะบัตรทำผมฟรีที่ได้ไปตอนชายเพื่อนหมดอายุแล้ว
ละสิ"

"ชายเพื่อนที่ไหน แค่เสนอชื่อเพื่อนเท่านั้นเอง" ฉันแก้ตัวน้ำซุนๆ

ตอน ม.6 เลิฟบราเธอร์สคัดเลือกหาตัวแทนนักเรียนเพื่อไปโรไมต

ภาพลักษณ์อันดีงามของโรงเรียน โดยเอาคนที่มึชื่อก่อนด้วยย่อ L และ H
หญิงคนชายคน ใครเสนอชื่อก็จะได้รับบัตรทำผมฟรีที่ร้านเลิฟซาลอน
จนจบการศึกษา ด้วยความอยากได้ฉันก็เลยเสนอชื่อยัยลิตเติ้ลเพื่อนรักไป
ส่วนผู้ชายที่ถูกเสนอชื่อคู่กันคือเฮเซล การได้ทำกิจกรรมร่วมกันทำให้สอง
คนนี้ตกหลุมรักคบกันเป็นแฟน หลังจากบัตรทำผมฟรีหมดอายุฉันเลยต้อง
หัดใช้เครื่องมือ้วนผมไฟฟ้าทำผมเอง แต่มันก็ไม่สวยเหมือนทำที่ร้าน

"ฉันจะให้บัตรลดยี่สิบบเปอร์เซ็นต์หนึ่งปี"

"งกจ้ง ขอห้าสิบบเปอร์เซ็นต์ ได้แค่ยี่สิบบเปอร์เซ็นต์" ฉันบ่นอุบอิบ

"-_-;"

"สามสิบบเปอร์เซ็นต์เถอะนะ" ฉันต่อรื่อง

"..."

เงียบ ==

"ยี่สิบบห้าเปอร์เซ็นต์ก็ได้"

"..." ยังเงียบบอยู่กลางกอดอกมองฉันด้วยสายตาเยือกเย็น นาร์ซิส
ไม่ใช่คนใจอ่อนที่จะต่อรื่องด้วยง่ายๆ เลย

"เอาบัตรลดยี่สิบบเปอร์เซ็นต์หนึ่งปีก็ได้" ฉันพูดเสียงอ่อน ต่อรื่อง
ต่อไปก็เหนื่อยเปล่า สู้ยอมรับเท่าที่เขาเสนอให้ดีกว่า

"เธอได้คำตอบเมื่อไหร่ก็มาแลกเอาบัตรลดไปเมื่อนั้น"

"โอเค" ฉันทื่นมือออกไปจะจับมือทำสัญญากับเขา อยากรู้ว่าถ้าจับมืออีกครั้งจะใจเต้นรัวเหมือนเมื่อครั้งหรือเปล่า ทว่านาร์ซิสไม่ยื่นมือมาจับกับฉัน เขาเพียงแค่พยักหน้าและหมุนกายจะเดินออกไป

"เดี๋ยวก่อน"

"อะไร" เขาหยุดชะงักแล้วหันกลับมา

"นายรู้จักชื่อฉันหรือเปล่า"

นาร์ซิสอาจจำฉันได้เพียงว่าเป็นเพื่อนของลิตเติ้ล

"รู้จัก เธอชื่อวันวาน"

"ฉันบอกเบอร์โทรนายมาสิ ไว้ได้คำตอบจากเพียงรักแล้วฉันจะโทรนัดนายมาเจอกัน" ฉันทียบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋าขึ้นมา เมื่อบันทึกเบอร์ที่เขาบอกเรียบร้อยก็โทรเข้าเครื่องนาร์ซิสให้เขาบันทึกเบอร์ฉัน

"หมดธุระแล้ว ฉันไปละ" เขาเดินออกไปจากห้องพร้อมกับปิดประตูตามหลัง

ผู้ชายคนนี้เหมือนปริศนาที่เต็มไปด้วยความลึกลับซับซ้อน มาดขริ่มแต่แอบกวน ฉลาดแต่ไม่วอดเก่ง รวยมากแต่กษะมัด ฉันทคิดว่าหลังจบจากเลิฟไฮสกูลคงไม่ได้เจอกับเลิฟบราเธอร์อีก แต่ก็ดันมาเรียนที่เดียวกันซะได้ แถมโชคชะตายังชักพาให้มาพัวพันกันอีก

หวังว่าเลิฟบราเธอร์จะไม่นำพาความวุ่นวายมาสู่ชีวิตน้องใหม่ในรั้วมหาลัยของฉันนะ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

